

„Er det Hr. From?“

„Ja.“

„Her er et Ekspres-Telegram.“

Et Ekspres-Telegram! — tænkte han. Det maa jo være noget alvorligt. Hvilket Uheld! Men i Natdragt kunde han ikke gaa ned og lukke op. Han fandt saa paa at kaste Gadedørsnøglen ned til Manden, og efter at have været inde i Sovekammeret for at berolige Jytte stod han med Telegrammet i Haanden og fik i Hast Budet paa Døren.

Og saa var det ikke andet end et Lykønskningstelegram. „Hjertelig til Lykke fra mange Venner.“ Han krammede Papi-ret sammen i Raseri.

Men næppe et Kvarter efter kom igen en Mand cyklende gennem Gaden, standsede ved Huset og undersøgt Klokkeknapperne ved Døren. Han maatte ringe endnu flere Gange og slap tilsidst ikke Knappen. Endelig blev et Vindu paa tredje Sal revet op, og Karsten From brølte ud:

„Hvad er det? Hvem er det?“

„Er det Hr. From?“

„Ja.“

„Et Ekspres-Telegram.“

„Jeg bryder mig Fanden om Telegram!“

Vinduet blev smækket i.

I den følgende Time gentoges Alarmeringen med en halv Snes Minutters Mellemrum, og da der ikke blev lukket op, samledes der efterhaanden et lille Opløb udenfor Gadedøren. Husets andre Beboere vækkedes tilsidst af Spektaklet og kiggede ud for at se, hvad der var paafærde.

Ved Brudefolkenes Afrejse den næste Formiddag fulgtes de tilvogns af mange lystige Smil fra Vinduer og Altaner. Karsten From var skamfuld og viste et forfjamsket Væsen. Jytte var tæt tilsløret. Nu mere end nogensinde længtes hun efter at komme bort, — langt bort baade fra sin Mands og sin egen Fortid.